

РЕШЕНИЕ

№ 390

гр. Враца, 29.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВРАЦА, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Иван В. Никифорски

при участието на секретаря Нина К. Луканова
като разгледа докладваното от Иван В. Никифорски Гражданско дело № 20221420103362 по описа за 2022 година

Производството е образувано по постъпила искова молба от „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, с предишно наименование „Теленор България“ ЕАД, ЕИК: 130460283 срещу В. Р. В., ЕГН: *****.

Предявени са кумулативно обективно съединени установителни иски, както следва:

- иск с правно основание по чл. 422 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 228 ЗЕС за признаване за установено, че ответникът В. Р. В. дължи на „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД сумата от 279,99 лв. представляваща дължими и незаплатени месечни абонаментни такси и потребление на мобилни услуги.

- иск с правно основание по чл. 422 ГПК вр. чл. 92, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че ответникът В. Р. В. дължи на „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД сумата от: 108,93 лв., представляваща трикратния размер на стандартните месечни абонаменти по план Тотал + 35,99 за мобилен номер ***** до 02.06.2022 г., съгласно договора от дата 02.06.2020 г.

Посочените суми се претендират въз основа на Договор за мобилни услуги от дата 02.06.2020 г., по който абонатът е предпочел мобилен номер***** с абонаментна програма Тотал + 35,99 със срок на действие 24 месеца до 02.06.2022 г. За задълженията на ответника са издадени следните фактури от ищцовото дружество: Фактура №*****/15.06.2020 г. и Фактура №*****/15.07.2020 г.

Ищецът „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, с предишно наименование „Теленор България“ ЕАД, ЕИК: 130460283 е подало заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение срещу В. Р. В. за посочените по – горе суми, ведно със законната лихва върху главниците от датата на подаване на заявлението в съда – 25.07.2022 г., до окончателното заплащане на вземането, разносните по делото – 25,00 лева държавна такса и 180,00 лева адвокатско възнаграждение с вкл. ДДС.

Заповедта за изпълнение № 1389/ 27.07.2022 г., постановена по ч.гр.дело № 2321 от 2022 г. по описа на ВРС е връчена на длъжника по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК. След указание до заявителя, последният е предявил установителен иск за вземанията, предмет на издадената заповед за изпълнение.

Ищецът твърди, че неизпълнението на абоната-ответник да заплати стойността на потребените и фактурирани услуги на стойност 279.99 лв., е ангажирало договорната отговорност на абоната по т.11 от процесиите договори за услуги, като във връзка с чл.75, вр.с чл. 196, в) от ОУ на мобилния оператор, Теленор България ЕАД е прекратил едностранно индивидуалните договори на ответника за ползваните абонаменти и е издал крайна фактура № ***** от дата 15.10.2020 г.

За посочените месечни отчетни периоди длъжникът не е изпълнил задължението си да заплати на Теленор България ЕАД сумите за месечни абонаменти, съобразно използваните от него услуги, така както са фактурирани. При наличието на неплатени месечни задължения на абоната, Операторът го уведомява по реда на чл. 31а от Общите условия. След изтичането на срока за плащане, указан във всяка от издадените месечни фактури и при нерегистрирано плащане на дължимата сума, последователно се ограничават първо изходящите обаждания, впоследствие и входящите обаждания на абоната, като операторът неколкоратно праща смс - напомняне за налична незаплатена месечна фактура. При нерегистрирано плащане, въпреки напомнянията от страна на Оператора, ползваният телефонен номер е двустранно спрян, за което абонатът е уведомен с поредно смс-известяване. Предоставен е пореден шанс за плащане на дължимите месечни суми.

След като страните са уговорили дължимите по договора плащания да бъдат платими в определен срок, то сумата става изискуема след изтичането на този срок. Когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му /чл. 84, изр. първо ЗЗД/.

Посочва се, че съгласно чл. 49 от Общите Условия, Теленор има право да получава в срок всички плащания, дължими от потребителя в уговореното количество и на уговореното място. Съгласно чл. 75 от Общите условия при неспазване на което и да е задължение по част XIII от Общите условия или в случай, че е налице неизпълнение на някое от другите задължения на потребителя, Теленор има право незабавно да ограничи предоставянето на услугите или при условията на т. 196 буква в) да прекрати едностранно индивидуалния договор с потребителя или да откаже сключване на нов договор с него. Нито законът, нито договорените между страните условия, вменяват задължение на кредитора да кани закъснелия длъжник да изпълни задължението си. При това положение за мобилния оператор е възникнало потестативното право едностранно да прекрати договора за мобилни услуги, при това без необходимост да волеизявява изрично пред абоната намерението си за прекратяване, предвид неколкоратните напомняния чрез смс-известяване до този момент. Датата на деактивация на процесиите абонаменти е 04.09.2020 г., като същата се генерира автоматично по вградената електронна система на Оператора при нерегистрирано плащане и наличието на незаплатени суми след изтичането на предвидените в месечните фактури срокове за заплащане и съобразно уговорения краен срок на действие на ползвания абонамент.

Така, абонатът е в неизпълнение на договорите си, като същият не е спазил крайния срок за ползване на абонаментите, както следва:Тотал + 35,99 за мобилен номер ***** до 02.06.2022 г., съгласно договора от дата 02.06.2020 г.;

Неизпълнението на ответника е обусловило правото на мобилния оператор да ангажира договорната отговорност на абоната, съгласно изричната клауза, съдържаща се в т. 11 от договорите, като начисли в крайната издадена фактура неустойка за

предсрочно прекратяване на сключения абонамент. Предвид влизане в сила на постигната Спогодба между Теленор България ЕАД и Комисия за защита на потребителите относно начина на формиране на неустойките, претендирани при предсрочно прекратяване на договорен абонамент, начислената на абоната неустойка в размер на 108.93 лв. е формирана съобразно новите правила за изчисление, уговорен в т. 11 от договорите.

Претендираната неустойка в размер на 108.93 лв. представлява стойността на 3 месечни абонаментни такси, взети без ДДС за предпочетения абонамент Тотал + 35.99.

Като абонат на обществената телекомуникационна мрежа на мобилния оператор „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД ответникът се е съгласил и е приел Общите Условия на Оператора за взаимоотношения с потребителите на мобилни телефонни услуги. Съгласно чл. 49 от Общите Условия, Теленор има право да получава в срок всички плащания, дължими от потребителя в уговореното количество и на уговореното място. Според чл.71 „Потребителят е длъжен да заплаща определените от Теленор цени по начин и в срокове за плащане, посочени в т. 27 от тези Общи условия, а именно в срока, указан на фактурата, но не по-късно от 18 дни след датата на издаването ѝ“. Незаплащането в срок на издадените от Оператора на абоната фактури за ползваните мобилни услуги е обусловило правото на Теленор /чл.75 от ОУ/ да прекрати едностранно индивидуалния договор на ответника. При неспазване на което и да е задължение по част XIII от тези Общи условия или в случай, че е налице неизпълнение на някое от другите задължения на потребителя, Теленор има право незабавно да ограничи предоставянето на услугите, или при условията на т. 196, в) да прекрати едностранно индивидуалния договор с потребителя или да откаже сключване на нов договор с него“.

Моли съда да установи вземането така, както е предявено в заповедното производство. Претендира разноски.

В срочно подаден по реда на чл.131 ГПК отговор, назначеният особен представител на ответника намира предявения иск за допустим, но неоснователен. Оспорва приложените по делото фактури, както и данните по всяка една от тях. Оспорва размера на посочения месечен абонамент, тъй като в представените по делото фактури не са фактурирани такси с избория от потребителя абонаментен план.

Счита, че договорът за мобилни услуги е сключен в нарушение на добрите нрави и конкретно на принципите на добросъвестността, справедливостта на насрещните престации. Уговорените месечни такси и еднократни такси за абонамент и допълнителни пакети, по своя размер и неговото определяне са напълно неразбираеми. Налице е нееквивалентност на престациите в степен на накърняване на добрите нрави, което обосновава извод, че тези такси са едностранно наложени условия от Оператора, а не са избрани свободно от ответника.

Навеждат се и твърдения, че претендираната договорна неустойка не се дължи, тъй като мобилният оператор не е упражнил правото си да прекрати процесния договор и доказателства в тази посока са ангажирани.

Въз основа на тези и други изложени в отговора аргументи се иска от съда да отхвърли исковете като неоснователни и недоказани.

Съдът, като взе предвид становищата и доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа следното:

От приложеното към настоящото производство ч.гр.дело № 2321 от 2022 г. по описа на ВРС, се установява, че по депозирано от ищцовото дружество „ЙЕТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК

против В. Р. В. е издадена Заповед № 1389/ 27.07.2022 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, с която е разпоредено длъжникът да заплати на кредитора сумата от 388,92 лева, както следва: сумата от 279,99 лв. – представляваща дължими и незаплатени месечни абонаментни такси за потребление на мобилни услуги, за които са издадени фактури с № *****/15.06.2020 г.; *****/15.07.2020 г., 7308428139/15.08.2020 г за периода от 15.05.2020 г. до 14.08.2020 г. , сумата от 108,93 лв. – представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент от 02.06.2020 г. за мобилен номер 359893016759, ведно със законната лихва върху сумата от 388,92 лв., считано от 25.07.2022 г. до окончателното изплащане на дължимата сума, както и разноските по делото – 25,00 лв. държавна такса и 180,00 лв. - адвокатски хонорар.

От представените по делото писмени доказателства се установява, че между ищцовото дружество и ответника В. Р. В. е сключени Договор за мобилни услуги за ползване на мобилен номер *****/от 02.06.2020 г., като е уговорен краен срок на действие до 02.06.2022 г.

Посоченият договор съдържа подпис на ответника в качеството му на абонат, представени са общи условия, придружени с декларация, подписана от ответника, че е получил подписан от мобилния оператор екземпляр от същите, приема ги и се задължава да ги спазва. Подписите положени по договорите са оспорени от назначения на ответника особен представител, но не е поискано откриване производство по реда на чл.193 ГПК за оспорване автентичността на същите.

Представени са и фактури № *****/15.06.2020 г.; *****/15.07.2020 г., *****/15.08.2020 г, които са придружени от справки за потреблението през съответния отчетен период. В последната фактура № *****/ 15.10.2020 година са начислени всички задължения по предходните фактури, както и неустойки за предсрочно прекратяване на договора.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

По иска по чл. 422 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 228 ЗЕС:

За основателността на предявения иск ищецът следва да докаже при условията на главно и пълно доказване елементите на съответните фактическия състав на спорното право, а именно: 1. че между страните са налице облигационни правоотношения, възникнали въз основа на валидно сключени договори за процесните мобилни услуги; 2. че ищецът е изпълнил задълженията си да предостави на ответника далекосъобщителни услуги за процесния период, както и 3. размера на месечните абонаментни такси. При установяване на горното, в тежест на ответника е да установи погасяване на задължението си.

От представените по делото писмени доказателства се установява, че между ищцовото дружество и ответника е сключен Договор за мобилни услуги за ползване на мобилен номер *****/от 02.06.2020 г., съгласно който абонатът е предпочел да ползва абонаментен план Тотал 35,99лв., като е уговорен краен срок на действие до 02.06.2022 г.

В доказателствена тежест на ищеца е да установи изпълнение на задължението си по договора. В конкретния случай се претендира както неплатените абонаментни такси по процесния договор, така и доставени далекосъобщителни услуги на определена стойност. За установяване на това обстоятелство са представени издадени фактури, като в последната фактура № *****/ 15.10.2020 година са начислени всички задължения по предходните фактури, както и неустойки за предсрочно прекратяване на договора. Доколкото цената на абонамента е възнаграждение за самото

право на достъп до мрежата на оператора, предоставено чрез активиране на съответна СИМ карта с уникален телефонен номер, чрез който потребителят се разпознава от останалите участници в мрежата като абонат както при изходящи, така и при входящи повиквания, за доказването на това вземане в полза на доставчика е достатъчно позоваването на подписаните от потребителя договори за съответния абонаментен план. Както бе споменато по – горе в решението, подписите положени по договора са оспорени от назначения на ответника особен представител, но не е поискано откриване производство по реда на чл.193 ГПК за оспорване автентичността на същите. Липсва и оспорване от ответника на обстоятелството, че през процесния период телефонните номера на мобилните телефони са били активни. Поради това съдът приема, че е възникнало валидно правоотношение между страните за предоставяне на мобилни услуги. Ответникът не доказва погасяване на вземането, съобразно разпределената му доказателствена тежест. В процесните фактури са фактурирани общо три броя месечни абонаментни такси на стойност 108.93 лева с ДДС.

По отношение на останалите мобилни услуги, ищецът претендира същите отново въз основа на представените фактури. Последните са оспорени от назначения особен представител на ответника, не съдържат подпис на ответника и не са подкрепени с други доказателства, поради което същите не са годни да удостоверяват доставка на мобилните услуги и тяхната цена. Фактурите сами по себе си не представляват основание за плащане, респективно тяхната редовност от счетоводна гледна точка не може да породи задължение за плащане. Основанието за плащане е реалното предоставяне на договорената услуга, за което, както бе посочено по-горе, по делото липсват надлежни доказателства. Фактурите по своята същност са частен свидетелстващ документ, който няма обвързваща съда материална доказателствена сила. Частният свидетелстващ документ не доказва нито фактите, които са предмет на направеното изявление за знание, нито датата и мястото на съставянето на документа. Тежестта за доказване неистинността пада върху страната, която го е представила. Така съставеният частен документ удостоверява единствено, че изявлението, явяващо се в полза на издателя, е направено от подписалото го лице - удостоверителното изявление в частния свидетелстващ документ се ползва с доказателствена сила само когато удостоверява неизгодни за издателя си факти. Предоставянето на договорените гласови телефонни услуги и получаването им от ответника е следвало да се докаже с надлежни доказателства, каквито по делото липсват и не са ангажирани своевременно от ищеца.

Предвид гореизложеното, искът се явява частично основателен за сумата 107.97 лева – цената на незаплатените месечни такси, като за горницата над тази сума и за претендираните предоставени съобщителни услуги, искът се явява неоснователен и недоказан, поради което следва да бъде отхвърлен.

По иска по чл. 422 ГПК вр. чл. 92, ал. 1 ЗЗД

За основателността на предявения иск ищецът следва да докаже при условията на главно и пълно доказване елементите на съответните фактическия състав на спорното право, а именно: 1. че между страните са налице облигационни правоотношения, възникнали въз основа на валидно сключени договори за финансов лизинг; 2. наличие на неустоечно съглашение за ангажиране отговорността на ответника при предсрочно прекратяване на процесните договори по негова вина; 3. настъпване на предпоставките за ангажиране отговорността на ответника, както и 4. конкретния размер на неустоечното вземане. При установяване на горното, в тежест на ответника е да установи погасяване на задължението си.

Както бе посочено по – горе, от представените по делото писмени доказателства се установява, че между ищцовото дружество и ответника е сключен Договор за

мобилни услуги за ползване на мобилен номер ***** от 02.06.2020 г., като е уговорен краен срок на действие до 02.06.2022 г.

Ищецът, ясно и конкретно е посочил, както в исковата молба, така и в заявлението обстоятелствата, от които произтича вземането и начина на формиране на сумата за неустойка. Последната не се формира от стандартните за договора месечни абонаментни такси до края на договора. Ищецът претендира стойността на 3-месечни абонаментни такси (3 x 35.99 лева).

Видно е, че процесния договор е сключен на дата 02.06.2020 г. и е със срок на действие 24 месеца. Неизпълнението на абоната започва считано от месец 06/2020 г., следвателно липсват данни по него да са заплатени месечни абонаментни такси. Вследствие на това търговецът е прекратил предсрочно процесния абонамент. Съпоставката на горните периоди посочва, че търговецът ще се лиши от съответните месечни абонаментни такси, за които е бил готов да предостави мобилни услуги за период от две години. Именно уговорената неустойка в размер на 3- месечни абонаментни такси и то без включено ДДС (доколкото услугата не е предоставена) цели постигане на основните функции на неустойката - превантивна - да стимулира страната да изпълни задължението си, обезпечителна - да осигури точното изпълнение на договора и обезщетителна - да компенсира вредите, възникващи за кредитора от неизпълнението на договора. При положение, че на търговеца не е заплатена нито една месечна абонаментна такса и доколкото неговото първоначално очакване е да получи 24 такива (колкото месеца е срокът на договора), то заплащането на обезщетение в размер на 3-месечни абонаментни такси не може да бъде прекомерно и необосновано високо.

Неизпълнението на абоната да заплати дължимите суми е ангажирало договорната отговорност на абоната от процесния договор за услуги, като във връзка с чл.75, вр.с чл. 196, в) от ОУ на мобилния оператор, Йеттел е прекратил едностранно индивидуалния договор на ответника. Предвид постигната Спогодба между Йеттел, с предишно наименование Теленор и КЗП относно начина на формиране на неустойките, претендирани при предсрочно прекратяване на договорен абонамент, в индивидуалния договор за услуги, е уговорена отговорността на абоната при прекратяване на договора преди изтичането на първоначалния срок, за който е сключен, по вина или инициатива на абоната, като същият ще дължи неустойка в размер на трикратния размер на стандартните месечни абонаменти.

Съгласно т.11 от договора, в случай на прекратяване на подписан договор преди изтичане на уговорения срок по вина или инициатива на Потребителя или по нарушение на задълженията му по договора или приложения/документи свързани с него, същият е длъжен да заплати за всяка СИМ карта, по отношение на която е налице прекратяване неустойка в размер на всички стандартни месечни абонаменти за периода от прекратяване на договора до изтичане на уговорения срок, като сумата не може да надвишава трикратния размер на стандартните месечни абонаменти, а в случай, че е предоставяна отстъпка от цената на месечния абонамент, потребителят дължи и възстановяване на част от стойността на ползваните отстъпки. В случаите, в които на абоната е предоставено мобилно устройство за ползване на услуги, съгласно посоченото в подписания договор или по предходно подписан документ, чийто срок не е изтекъл, потребителят дължи такава част от разликата между стандартната цена на устройството (в брой и без абонамент) съгласно ценовата листа, действаща към момента на сключване на договора и заплатената от него при предоставянето му (В брой или съответно обща лизингова цена по договора за лизинг), какъвто съответства на оставащия СРОК на договора.

Точното изпълнение от страна на длъжника е цел, която стои в основата на

всяко облигационно отношение. Според чл. 92, ал. 1, изр. 1 ЗЗД неустойката обезпечава изпълнението на задължението и служи като обезщетение за вредите от неизпълнението, без да е нужно те да се доказват. С неустоечната клауза страните по договора предварително определят размера на обезщетението, което ще дължи неизправната страна, в случай на даден вид виновно неизпълнение, без да е налице пряка обвързаност между размера на неустойката и действително причинените от неизпълнението вреди. Освен обезпечителна и обезщетителна функция неустойката изпълнява и наказателна функция. Това е така, защото кредиторът може да претендира неустойката и когато вреди изобщо не са настъпили, или не са настъпили в предвидения размер. Следователно, длъжникът ще заплати неустойка, която ще бъде санкция за неговото неизпълнение. Неизпълнение на основното задължение на потребителя да заплаща в уговорения срок месечната абонаментна такса за ползваните услуги, от една страна е дало основание на оператора да прекъсне достъпа до мрежата си, съответно да преустанови начисляването на месечна абонаментна такса и да начисли и претендира неустойка за прекратяване ползването на услугите.

С оглед изложеното, искът с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 92, ал. 1 ЗЗД следва да бъде уважен изцяло, ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на заявлението – 25.07.2022 г. до окончателното погасяване на вземането.

Съдът намира, че възражението за неравноправни клаузи в процесните договори, направено от процесуалния представител на ответника е неоснователно, доколкото не е налице нито една от хипотезите на чл. 143 ЗЗП.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски възниква за двете страни.

Ответникът не е доказал извършване на разноски, поради което такива не му се следват.

В настоящото производство ищцовото дружество претендира съгласно списък по чл. 80 ГПК следните разноски: държавна такса в размер на 75,00 лева, 400.00 лева депозит за особен представител, както и платен адвокатски хонорар в размер на 180,00 лева с вкл. ДДС. С оглед изхода от делото и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 366.90 лева, представляваща направени по делото разноски, съразмерно на уважената част от исковите претенции.

С оглед задължителните указания, дадени в т. 12 от Тълкувателно решение № 4/18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г., ВКС, ОСГТК, съдът в исковото производство дължи да разпреди отговорността за разноските и в заповедното производство съобразно изхода на спора, за което постановява осъдителен диспозитив.

В заповедното производство на ищеца са присъдени разноски в общ размер на 205,00 лева, от които 25,00 лева – платена държавна такса и 180,00 лева – платен адвокатски хонорар с ДДС. С оглед изхода от делото и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 114.84 лева, представляваща направени по заповедното производство разноски, съразмерно на уважената част от исковите претенции.

Така мотивиран, Врачанският районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422 ГПК, че В. Р. В., ЕГН:

***** дължи на „ЙЕТТЕЛ България“ ЕАД, с предишно наименование „Теленор България“ ЕАД, ЕИК: 130460283 със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „България“ № 81, ет.8, ап. 22 сумите, както следва:

- на основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 228 ЗЕС сумата от **108,93 лв.** представляваща дължими и незаплатени месечни абонаментни такси за потребление на мобилни услуги, по договор за мобилни услуги за ползване на мобилен номер 359893016759 от 02.06.2020 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на депозиране на заявлението – 25.07.2022 г. до окончателното погасяване на вземането, за която сума е издадена по реда на чл.410 ГПК заповед за изпълнение на парично задължение № 1389/ 27.07.2022 г., постановена по ч.гр.дело № 2321 от 2022 г. по описа на Районен съд – гр.Враца, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за горницата над тази сума до пълния предявен размер от **279.99 лева** като неоснователен и недоказан.

- на основание чл. 92, ал. 1 ЗЗД сумата от **108,93 лв.**, представляваща трикратния размер на стандартните месечни абонаменти по договор за мобилни услуги за ползване на мобилен номер 359893016759 от 02.06.2020 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на депозиране на заявлението – 25.07.2022 г. до окончателното погасяване на вземането, за която сума е издадена по реда на чл.410 ГПК заповед за изпълнение на парично задължение № 1389/ 27.07.2022 г., постановена по ч.гр.дело № 2321 от 2022 г. по описа на Районен съд – гр.Враца.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК В. Р. В., ЕГН: ***** да заплати на „ЙЕТТЕЛ България“ ЕАД, с предишно наименование „Теленор България“ ЕАД, ЕИК: 130460283 със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „България“ № 81, ет.8, ап. 22 сумата от **366,90 лева** - разноски в производството по гр. дело № 3362 /2022 г. по описа на РС -Враца, както и сумата от **114,84 лева** - разноски за заповедното производство по ч. гр. д. № 2321 от 2022 г. по описа на РС – гр. Враца.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните съгласно чл.7, ал.2 ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд – гр. Враца в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Враца: _____